

Frederiksberg og Københavns kommuner foreslog finansministeren i skrivelse af 17. januar 1968.

A. Statslige og kommunale institutioner skal kun svare afgift af den del af deres leverancer af varer og afgiftspligtige ydelser, som sker til andre end stat og kommuner. Det er en forudsætning for denne afgiftsfritagelse, at den offentlige institutions hovedformål ikke består i afsætning af varer og afgiftspligtige ydelser til private, eller sagt med andre ord, at det ikke er en offentlig forsyningsvirksomhed (hvorved forstås ikke alene virksomheder, der forsyner borgerne med f. eks. el, gas, vand, varme og telefon, men også virksomheder, der udfører visse servicefunktioner for eller leverer visse serviceydelser til borgerne, f. eks. i form af afhentning af renovation eller levering af transportydelser). Leverancer mellem kommuner m. fl. indbyrdes vedrørende vejarbejder, skoler, hospitaler, vask o. lign. skal herefter ikke afgiftsbelægges, hvorimod en eventuel afsætning til private fremdeles vil være afgiftsbelagt. Det vil ses, at den således foretagne sondring i realiteten bygger på, om den offentlige virksomhed økonomisk hviler i sig selv (el, gas etc.), eller om virksomheden helt eller delvis bliver skattefinansieret (veje, skoler etc.). — Selv om der ud over afsætning til andre offentlige institutioner måtte ske afsætning til private, medfører sådan afsætning hverken afgiftspligt for leverancer til den pågældende kommunes eget brug eller afgiftspligt for leverancer til den offentlige institution. „Afsmitningsreglen“ i § 11, stk. 1, bringes således ikke i anvendelse. — Det bemærkes dog, at „afsmitningsreglen“ fortsat skal gælde for så vidt angår offentlige forsyningsvirksomheder. — Ændringen bør ledsages af en ændring af § 3, stk. 2. Dette bliver nødvendigt, fordi der skal være hjemmel til at pålægge institutioner, der efter de almindelige regler kan afsætte til andre offentlige institutioner, at svare afgift af denne afsætning.

Den skitserede løsning indebærer en væsentlig nedskæring af afgiftsbelastningen for stat og kommuner og må formodes at ville møde modstand fra erhvervslivets side. Heroverfor bør det dog fremhæves, at de offentlige institutioner kommer til at betale afgift af materialeforbruget uden at

kunne få afløftning herfor, og at de offentlige forsyningsvirksomheder fortsat vil være registrerings- og afgiftspligtige. Yderligere kan som tidligere anført nævnes, at erhvervslivet på lidt længere sigt på grund af de påtænkte storkommuner muligvis vil være uden beskyttelse i de nuværende lovregler. Endvidere er der i tilfælde, hvor konkurrence-mæssige grunde i særlig grad taler derfor, mulighed for at bringe § 3, stk. 2, i anvendelse. Endelig bør det tages i betragtning, at løsningen — selv om visse afgrænsningsproblemer ikke kan undgås — vil være forholdsvis let at administrere.

B. Leverancer fra en kommunal institution til en anden institution inden for samme kommune bliver ikke afgiftspligtige, og det samme gælder leverancer fra en institution, der drives i fællesskab af flere kommuner, til de kommuner, som er parthavere i institutionen. Derimod bliver afsætning fra en kommune til staten, til en anden kommune eller til private afgiftspligtig; i tilfælde, hvor en sådan afsætning finder sted, medfører denne afsætning dog ikke afsmitning. For offentlige forsyningsvirksomheders vedkommende sker der ingen ændringer i de hidtil gældende regler. — Ændringerne bør — i lighed med den under A skitserede løsning — ledsages af en ændring af § 3, stk. 2.

Det ville for så vidt være logisk, om sådanne lovbestemmelser for den kommunale virksomhed blev fulgt op med tilsvarende bestemmelser for statens institutioner.

Løsning B, der svarer til det af kommunerne i skrivelse af 17. januar 1968 foreslåede, er noget mindre vidtgående end løsning A, idet den ikke fritager leverancer fra en kommune til en anden kommune eller til staten for afgiftspligt, men også løsning B må formodes at møde modstand i erhvervslivet. I denne forbindelse bør dog fremhæves, at de under løsning A nævnte modificerende forhold også gør sig gældende under løsning B.

Det må i øvrigt påpeges, at løsning B muligvis vil være vanskeligere at administrere end løsning A bl. a. som følge af, at det ikke ligger helt klart, hvad der forstås ved „en institution, der drives i fællesskab af flere kommuner“. Et væsentligt kriterium i så henseende vil dog være, om de pågældende kommuner har foretaget en fælles